

Flemming Røgilds

HULGÅRDSPLADS

Bussen til Center for Hjernesgade
i Bystævneparken
i Husum

går kun til og fra hjernevindingernes land 2 gange i timen om søndagen.

Det tager på kræfterne
at kommunikere med et menneske der i hvert fald momentant har mistet talens brug
men stadig er i stand til
at signalere indvendinger imod kroppens herskende orden
af

afmagt over ikke at kunne præcisere sine følelser
med ordenes magtfulde parringsdans,
tænker jeg,

da jeg sidder på Husum Torv og venter på 5C ind mod byen.

Der kommer en kunde til en af bænkerne
med 5 uopknappede bajere.

Han nærmer sig og siger, at de er ude af stand til at klare sig selv i Somalia,
og at det er det, der er årsagen til, han er her.

Vi er begge rejsende i hjemveens melankoli
og ønsker begge hinanden al godt på den videre rejse,
da jeg stiger ind i den himmelblå bus med de mange sprog.

Jeg ser den ene Afrikaner efter den anden
stige på bussen fra Husums sidegader
og passere Hulgårds Plads

med de bænkevarmere der ikke længere får hjælp af systemet til at købe sig fri af alle de
drømme, de drømte,

til Glasvej og det nærliggende Trampolinhus, hvor bedstemødre for asyl har fundet sig en
allieret i kampen for retten til at bosætte sig hvorsomhelst nårsomhelst.

Vi befinder os i diasporaens mørke glemsel
og takker chaufføren for,

at han stadig har hænderne på rattet.

Vi, de udsendte med talens brug,
beder til,

at der en uge efter vil være en lysere dag i syne på Center for Hjernesgade,
hvor hr. og fru Sørensen kan mødes ved skovens kant for at tage bestik af årene
der er gået og årene der kommer.

Så knib en lille tåre hvis det bliver solskin og kronhjorten standser i en lysning ramt af
Guds forsyn.

Så knib en lille tåre
til ære.